

The Holy See

Послание на папа Бенедикт XVI за XXVI Световна младежка среща 2011

“Вкоренени и изградени върху Христос, утвърдени във вярата” (срв. Кол. 2, 7)

Скъпи приятели,

Преосмислям често Световната младежка среща (СМС) от Сидней 2008 г. Там преживяхме един голям празник на вярата, по време на който Духът Божи действа със сила, създавайки силно общение между участниците, дошли от всички краища на света. Тази среща, както и предишните, донесе богати плодове в живота на многобройни младежи, както и в цялата Църква. Сега нашият поглед се насочва към следващата СМС, която ще се състои в Мадрид през август 2011 г. Още през 1989 г., няколко месеца преди историческото падане на Берлинската стена, поклонничеството на младежи се отправи към Испания, в Сантяго де Компостела. Сега, в момента, когато Европа има много нужда да преоткрие своите християнски корени, си дадохме среща в Мадрид с тема: “Вкоренени и изградени върху Христос, утвърдени във вярата” (срв. Кол. 2, 7). Каня ви, прочее, на тази среща - така важна за Църквата в Европа и за Универсалната църква. Бих желал всички младежи - и тези, които споделят нашата вяра в Исус Христос, и онези, които се колебаят, които се съмняват или не вярват в Него - да изживеят този опит, който може да е решаващ за техния живот: опитът на Господ Исус, възкръснал и жив, и на Неговата любов за всеки от нас.

1. При изворите на вашите най-съкровени стремежи

По всяко време, даже и в днешни дни, много младежи чувстват дълбокото желание отношенията между личностите да бъдат живяни в истина и солидарност. Много изразяват желанието да изградят истинни отношения на приятелство, да познаят истинската любов, да основат едно единно семейство, да достигнат до лична стабилност и истинска сигурност, да могат да гарантират спокойно и щастливо бъдеще. Разбира се, спомняйки си моята младост, зная, че стабилността и сигурността не са въпроси, които заемат мисълта на младите. Да, въпросът за работното място и с това да се има сигурна почва под нозете, е голям и неотложен проблем, но в същото време младежките години все пак си остават възрастта, в която се търси по-възвишен живот. Ако помисля за моите години от едно време: просто не искахме да се изгубим сред нормалността на цивилния живот. Искахме онова, което е велико, ново. Искахме да намерим самия живот в неговата обемност и красота. Разбира се, това зависеше от нашето положение. По време на националсоциалистическата диктатура и войната ние бяхме, така да се каже, “затворени” от доминиращата власт. Следователно, желяхме да излезем на открито, за да влезем в широтата на възможността да бъдем хора. И вярвам че в известен смисъл този импулс да излезем извън обичайното е присъщо на всяко поколение. Това е част от битността да бъдеш младеж - да желаеш нещо повече от обичайното всекидневие на сигурния ангажимент и да чувстваш силно желание за онова, което е наистина велико. Дали става дума само за някакъв празен сън, който изчезва, когато станеш голям? Не, човек наистина е създаден за онова, що е велико, за безкрайното. Всяко друго нещо е недостатъчно. Свети Августин имаше право: нашето сърце е неспокойно, докато не почине в Тебе. Най-голямото желание на живота е белег от факта, че Той ни е сътворил, че носим Неговия отпечатък.

Бог е живот и за това всяко творение се стреми към живота; по начин единствен и особен човешката личност - сътворена по образа на Бог - е теглена към любовта, радостта и мира. Така разбираме, че е безсмислено да се стремим към елиминиране на Бог, за да живее човекът! Бог е извор на живот, да Го елиминираме е равностойно да се отделим от този извор и неизбежно да се лишим от пълнотата и от радостта: “творението, всъщност, без Твореца изчезва” (II ватикански събор, конституция [Gaudium et spes](#), 36). Днешната култура на някои места по света, най-вече на Запад, се стреми да изключи Бог или да смята вярата като лично дело, без никакво отношение към социалния живот. При положение, че всички стойности, които са на основа на обществото, идват от Евангелието – като достойнството на личността, на солидарността, на труда и на семейството – тяхното изключване установява един вид “Божие затъмнение”, предизвиква една амнезия (увредена памет; неспособност да си представиш бъдещето - б.р.), дори отхвърляне на християнството и отричане на съкровището на получената вяра с риск да се загуби дълбоката лична идентичност.

Поради тази причина, скъпи приятели, ви каня да засилите вашия път на вяра в Бог, Отец на нашия Господ Исус Христос. Вие сте бъдещето на обществото и на Църквата! Както пише свети апостол Павел на християните от град Колос, жизнено важно е да имате корени, здрави основи! И това днес е особено верно, когато мнозина нямат установени отправки

точки, за да изградят своя живот и така стават много несигурни. Разпространеният релативизъм, според който всичко се уеднаквява и не съществува никаква истина, нито абсолютна отправна точка, не ражда истинската свобода, а нестабилност, погубване, нагаждане към модите в момента. Вие, младежи, имате правото да получавате от поколенията, които ви предшестват, установени отправни точки, за да направите вашия избор и да построите вашия живот, така както младото дърво има нужда от здраво укрепване, докато пораснат корените, за да стане после издържливо дърво, способно да носи плод.

Вкоренени и изградени върху Христос

За да излезе наяве важността на вярата в живота на християните, бих желал да се спра на всяко от трите определения, които свети Павел употребява в този израз: “Вкоренени и изградени върху Христос, утвърдени във вярата” (срв. Кол. 2, 7). Можем да забележим три образа: “вкоренени” отпраща към дървото и корените, които го хранят; “изградени” се отнася за построяването на къща; “утвърдени” ни говори за израстване във физически или морален аспект. Става дума за много красноречиви образи. Преди да им направим разбор, забелязваме, че в оригиналния текст трите термина от граматична гледна точка са причастия, което означава, че сам Христос взима инициативата да вкорени, изгради и утвърди вяращите.

Първият образ е този на дървото, непоколебимо засадено в почвата чрез корените, които го правят стабилно и подхранено. Без корени то би било изскубано от вятъра и би умряло. Какви са нашите корени? Естествено родители, семейство, културата на нашата страна – все много важни съставки за нашата идентичност. Библията ни открива и друга. Пророк Йеремиа пише: “Благословен онзи човек който се надява на Господа, и комуто надеждата е Господ. Защото той ще бъде като дърво посадено при води и което пуска корените си край потока; не знае то, кога настава пек; листата му са зелени, и във време на суша то се не бои, и не престава да дава плод” (Йер. 17, 7-8).

Да пусне корени за пророка означава да възложи надеждата си на Бог. От Него черпим нашия живот; без Него не можем да живеем истински. “Бог ни е дарувал живот вечен; и този живот е в Неговия Син” (1 Ин. 5, 11). Сам Исус се представя като нашия живот (срв. Ин. 14, 6). Ето защо християнската вяра не е само да вярваме в истините, но преди всичко лично отношение с Исус Христос; тя е среща с Божия Син, Който дава на цялото съществуване нов динамизъм. Когато влезем в лично отношение с Него, Христос ни открива нашата идентичност и в Неговото приятелство животът расте и се осъществява напълно.

Има момент като младежи, когато всеки от нас се запитва: какъв смисъл има моят живот, каква цел, каква посока трябва да му дам? Това е основополагаща фаза, която може да развълнува душата, понякога дори за дълго. Мисли се какъв труд да се захване, какви

социални контакти да се установят, какви чувства да се развият... В този контекст преосмислям моята младост. По някакъв начин скоро проумях, че Бог ме искаше да бъда свещеник. Но по-късно, след войната, когато в семинарията и в университета бях по пътя за тази цел, трябваше да презавоювам тази сигурност. Трябваше да се запитам, дали наистина това е моят път? Наистина ли това е Божиата воля за мен? Ще бъда ли способен да остана верен на Него и да бъда изцяло на Негово разположение, на Негово служение? Едно такова решение трябва да бъде изстрадано. Не може да бъде иначе. Но след това излезе сигурността: това е добро! Да, Бог ме иска, следователно ще ми даде сили. Слушайки Го, вървейки заедно с Него, наистина ставам аз самия. Това не е нищо друго освен осъществяването на моите желания, но в Неговата воля. Така животът става истински.

Както корените на дървото го държат здраво към почвата, така основите дават на къщата продължителна якост. Чрез вярата ние сме основани в Христос (срв. Кол. 2, 7), както една къща е построена върху основи. В свещената история имаме множество примери на светци, които построиха своя живот на основа на Божието слово. Първият е Авраам. Нашият баща във вярата послуша Бог, Който му искаше да напусне бащината си къща, за да се отправи към нова, непозната земя. “Повярва Авраам на Бога, и това му се вмени за оправдание” и той биде наречен приятел Божий” (Як. 2, 23). Да бъдем основани в Христос, означава да отговорим конкретно на Божия повик, доверявайки Му се и прилагайки на практика Неговото слово. Сам Исус предупреждава Своите апостоли: “Защо ме зовете: Господи, Господи!, а не вършите каквото казвам?” (Лк. 6, 46). Прибягвайки към образа на строящата се къща, добавя: “Всеки, който дохожда при Мене и слуша думите Ми и ги изпълнява ... прилича на човек, който гради къща и който изкопа дълбоко и тури основите върху камък; и когато стана наводнение, реката напря на тая къща и не можа да я разклати, защото бе основана върху камък.” (Лк. 6, 47-48).

Скъпи приятели, постройте вашата къща на скала - като човека, който “изкопа дълбоко”. Старайте се и вие всеки ден да следвате думите на Христос. Чувствайте Го като истински Приятел, с Когото да споделяте пътя на вашия живот. Успоредно с Него ще бъдете способни да устоите със смелост и надежда на трудностите, проблемите, както и на разочарованията и пораженията. Постоянно ви се представят предложения най-лесни, но вие сами ще забележите, че те се оказват лъжливи и няма да ви дадат спокойствие и радост. Само Божието слово ви показва истинския живот, само вярата, която ви е препредадена, е светлината, която осветява пътя. Приемете с благодарност този духовен дар, който сте получили във вашите семейства, и се погрижете да отговорите с отговорност на Божия повик, ставайки възрастни във вярата. Не вярвайте на онези, които ви казват, че нямате нужда от други, за да постройте вашия живот! Осланяйте се, прочее, на вярата на вашите близки, на вярата на Църквата и благодарете на Господ, че сте я получили и че е станала ваша!

3. Утвърдени във вярата

Бъдете “вкоренени и изградени върху Христос, утвърдени във вярата” (срв. Кол. 2, 7). Посланието, от което е извлечен този призив, е било написано от свети Павел, за да отговори на точно определени нужди на християните от град Колос. Всъщност тази общност е атакувана от влиянието на някои културни тенденции на времето, които отвърщаха вярващите от Евангелието. Нашият културен контекст, скъпи младежи, има множество аналози с този на колосяните от онова време. Всъщност, има едно силно течение на светската мисъл, която иска да пренебрегне Бог от живота на личността и на обществото, показвайки и стремейки се да създаде един рай без Него. Но опитът учи, че светът без Бог се превръща в ад - преобладават егоизъм, разделения в семействата, омраза между хората и народите, липса на любов, радост и надежда. Напротив, там, където хората и народите живеят в присъствието на Бог, обожават Го в истина и слушат Неговия глас, там се изгражда обществото на любовта, в което всеки е уважаван в своето достойнство, където общението расте с всички свои плодове, които ражда. Има обаче християни, които се оставят да бъдат обладани от начина на светското мислене, или са привлечени от религиозни течения, които отдалечават от вярата в Исус Христос. Други, без да се присъединяват към подобен повик, просто оставиха да охладнее вярата им с неизбежните отрицателни последствия на морално ниво.

На братята, заразени от идеи, чужди на Евангелието, апостол Павел припомня могъществото на Христос - умрял и възкръснал. Тази тайна е основата на нашия живот, центърът на християнската вяра. Всичките философии, които я пренебрегват, считайки я “безумство” (1 Кор. 1, 23), показват своите ограничения пред големите въпроси, които обитават сърцето на човека. Ето защо и аз, като наследник на апостол Петър, желая да ви утвърдя във вярата (срв. Лк. 22, 32). Ние твърдо вярваме, че Исус Христос се е поднесъл на кръста, за да ни даде Своята любов. В Своето страдание носеше нашите страдания, взе върху Си нашите грехове, придоби ни прошка и ни помири с Бог Отец, отвори ни пътя към вечния живот. По този начин сме освободени от това, което пречатства нашия живот - робството от греха. Ние можем да обичаме всички, дори неприятелите си, и да споделим тази любов с най-бедните и в беда наши братя.

Скъпи приятели, Кръстът често ни кара да се страхуваме, защото изглежда отрицание на живота. Всъщност е обратното! Той е “да”-то на Бог към човека, най-великият израз на Неговата любов и извор, от който извира животът. Всъщност от отвореното на кръста сърце на Исус произлезе този Божествен живот, винаги на разположение на този, който приема да издигне очи към Разпънатия. Следователно, не мога да не ви покана да приемете Кръста Исусов, белег на Божията любов, като извор на нов живот. Извън Христос - умрял и възкръснал - няма спасение! Само Той може да освободи света от злото и да направи да расте Царството на справедливостта, на мира и на любовта, към което всички се стремим.

4. Да вярваш в Исус Христос, без да Го виждаш

В Евангелието се описва и опитът на вярата на свети апостол Тома при приемането на тайната на Кръста и на Възкресението на Христос. Апостол Тома е един от дванадесетте апостоли. Следваше Исус и беше пряк свидетел на Неговите изцеления, чудеса. Слушаше Неговите думи. Преживя уплахата от Неговата смърт. Вечерта на Пасхата Господ се яви на апостолите, но Тома отсъстваше. И когато му казват, че Исус е жив и се е явил, той декларира: “Ако не видя на ръцете Му белега от гвоздеите, и не туря пръста си в раните от гвоздеите, и не туря ръката си в ребрата Му, няма да повярвам” (Ин. 20, 25).

Ние също искаме да видим Исус, да поговорим с Него, да усетим още по-силно Неговото присъствие. Днес за мнозина достъпът до Исус е станал труден. Навред витаят толкова много образи на Исус, които се представят за научни и отнемат Неговото величие, единствеността на Неговата личност. Ето защо, в продължение на много години на изучаване и съзерцание, узря в мен мисълта да препредам чрез книга малко от моята лична среща с Исус – книга, която да помогне да се види, чуе, докосне Господ, в Когото Бог е дошъл, за да бъде опознат. Сам Исус, явявайки се отново след осем дни на апостолите, казва на Тома: “дай си пръста тук, и виж ръцете Ми; дай си ръката и тури в ребрата Ми; и не бъди невярващ, а вярващ!” (Ин. 20, 27). И за нас е възможно да имаме сетивен контакт с Исус, да поставим, така да се каже, ръката си в белезите на Неговото страдание, белезите на Неговата любов – чрез тайнствата Той става особено близък на нас, Той ни се дава. Скъпи младежи, научете се да “виждате”, да “срещате” Исус в Евхаристията, където е присъстващ и близък до степен да стане храна по нашия път; в тайнството на покаянието, в което Господ изразява Своето милосърдие, давайки ни винаги Своята прошка. Разпознавайте и служете на Исус в лицето на бедните, болните, братята, които са в трудност и имат нужда от помощ.

С вяра започнете и развивайте личния диалог с Исус Христос. Опознавайте Го чрез четенето на Евангелието и на Катехизиса на Католическата църква. Влезте в разговор с Него чрез молитвата, доверете Му се. Той няма да ви предаде никога! “Вярата е преди всичко лично приобщаване на човека към Бог; в същото време тя е неразделно и свободно съгласие с цялата истина, която Бог ни откри” (ККЦ, 150). Така можете да придобиете зряла вяра, стабилна, която няма да бъде основана само на религиозно чувство или на смътни спомени от катехизиса на вашето детство. Ще можете да познаете Бог и да живеете достоверно от Него, като апостол Тома, който ясно изрази своята вяра в Исус: “Господ мой и Бог мой!”.

5. Подкрепени от вярата на Църквата, за да бъдете свидетели

В този момент Исус каза: “Ти повярва, защото Ме видя; блажени, които не са видели, и са повярвали!” (Ин. 20, 29). Той има предвид пътя на Църквата, основана на вярата на

очевидците – апостолите. Да разберем, следователно, че нашата лична вяра в Христос, родена от диалога с Него, е свързана с вярата на Църквата. Не сме изолирани вярващи, но чрез Кръщението ставаме членове на това голямо семейство, и е изразената вяра на Църквата, която дава сигурност на нашата лична вяра. Веруюто, което изричаме на неделната литургия ни предпазва точно от опасността да вярваме в един Бог, който не е този, Който Исус ни откри: “Всеки вярващ е като брънка в голямата верига на вярващите. Аз не мога да вярвам, без да бъда подкрепен от вярата на другите, и с моята вяра аз допринасям за поддържане вярата у другите” (ККЦ, 166). Да благодарим винаги на Господа за дарът на Църквата; тя ни прави да растем със сигурност във вярата, която ни дава истинския живот (срв. Ин. 20, 31).

В историята на Църквата, светците и мъчениците почерпиха от славния Кръст на Христос силата да бъдат верни на Бог до степен да дадат себе си. Във вярата намериха силата да победят собствените си слабости и да превъзможат всяко противопоставяне. Всъщност, както казва апостол Йоан: “Кой побеждава света, ако не онзи, който вярва, че Исус е Син Божий?” (1 Ин. 5, 5). И победата, която се ражда от вярата, е любовта. Колко християни са били и са живо свидетелство на силата на вярата, която се изразява в милосърдието, станали са ковачи на мира, основоположници на справедливостта, вдъхновители на един по-хуманен свят - свят според Бог. Ангажирали са се в различни сфери на социалния живот с компетентност и професионализъм, допринасяйки действително за доброто на всички. Милосърдието, което произлиза от вярата, ги е водило и води към конкретно свидетелство в дело и слово. Христос не е добро единствено за самите нас; Той е най-съвършеното добро, което притежаваме, за да споделяме с другите. В ерата на глобализацията бъдете свидетели на християнската надежда по целия свят - мнозина са онези, които желаят да получат тази надежда! Пред гроба на приятеля Лазар, умрял от четири дни, Исус - преди да го призове към живот - казва на сестра му Марта: Ако повярваш, ще видиш славата Божия (Ин. 11, 40). Тъй и вие, ако вярвате, ако знаете да живеете и да свидетелствате вашата вяра всеки ден, ще станете инструмент, за да помогнете на други младежи да преоткрият като вас смисъла и радостта на живота, който се ражда от срещата с Исус!

6. Към световната среща в Мадрид

Скъпи приятели, подновявам поканата да дойдете на Световната младежка среща в Мадрид. С дълбока радост очаквам всеки от вас лично. Христос желае да ви утвърди във вярата чрез Църквата. Изборът да вярваш в Христос и да Го следваш никога не е лесен. Той е препятстван от нашата лична невярност и от множество гласове, които сочат по-лесни пътища. Не се обезкуражавайте, търсете по-скоро подкрепата на християнската общност, подкрепата на Църквата! През оставащото време се подгответе усилено с вашите епископи, вашите свещеници и отговорници за младежите в епархиите, в енорийските общности, в асоциациите и движенията за срещата в Мадрид. Качеството на нашата среща ще зависи най-вече от духовната подготовка, от молитвата, от общото

слушане на Божието слово и от взаимната помощ.

Скъпи младежи, Църквата разчита на вас! Има нужда от вашата жива вяра, от вашето творческо милосърдие и от динамизма на вашата надежда. Вашето присъствие обновява Църквата, подмладява я и ѝ дава нов устрем. Ето защо световните младежки срещи са благодат не само за вас, но за целия Божи народ. Църквата в Испания се подготвя активно да ви приеме и да живеее заедно радостната надежда на вярата. Благодаря на епархиите, енориите, светилищата, духовните общности, асоциациите и църковните движения, които работят с щедрост за подготовката на това събитие. Господ няма да забрави да ги благослови.

Дева Мария да придружава този път на подготовка. Тя при известяването на ангела прие с вяра Божието слово. С вяра се съгласи на делото, което Бог вършеше в нея. Произнасяйки своето “да бъде”, своето “да”, получи дара на безкрайното милосърдие, което я подтикна да се отдаде изцяло на Бог. Да се застъпва за всеки от вас, та в предстоящата световна среща да растете във вярата и в любовта. Уверявам ви в моите бащински молитви и ви благославям от сърце.

Ватикан, 6 август 2010 г., празник Преображение Господне

© Copyright 2010 - Libreria Editrice Vaticana